

LOSCHITZ FERENC

Testet, tárgyat

*Testet, tárgyat érinteni. Ha sejtjeik,
 érzed, serényen áramolnak,
 mint tenger, mely kiveti dúlt hullámait,
 szorítsd azt a testet, ahol vagy,
 nem angyalként, nyújtva még növő szárnyadat,
 se ne lászon ördög fiának.
 Van olyan test, kinek a másik test te vagy.
 Vagy a hullám, ami kiárad.
 A test beszívja hosszan, ami szellemi.
 Mocsár, amely szív émelyegve,
 mint süllyedőt, csak hagy zászlóként lengeni,
 mielőtt még végleg lenyelne.
 A test beszívja azt áramlásaiból,
 tárgyakból, fényből és időből,*

*amihez köti egy belső köldökzsinór;
 amíg falánk, nem lép a körből
 soha ki, marad magának talán remek
 kelepce, marad csalfa csapda. –
 Testet, tárgyat kell egyszer megérintened,
 hogy belül ne maradj magadra.
 Futó folyó az áramlás, ahogy sodor,
 remeg lassú vérköreidben,
 az érintés hártyavékony bugyraiból
 nem látsz előbukni semmit sem –
 de mégis körülvesz most mindenforma tárgy,
 villannak, mint nehéz ígéret.
 Lépéseid föl-alá ingajaratát
 majd tárgyakra botolva léped.*

A szó súlya

*A szó súlya a legjobb nehezéknek.
 Amint kimondod, rögtön beleméred
 mondatba, igébe és névelőbe,
 s nem hazádnak, nyelvednek vagy a bölcse.
 A szó súlyosabb, mint a ránk kimért lét,
 mint az ablak tágassága, ha néznéd,
 mint a szemek befogóival látva
 a határtalan, teljes panoráma,
 mely kibomlik, s magává szélesedve
 ráfeszül a látható felületre.
 A szó súlyos – de nézd csak: ami könnyebb,
 rád még az is úgy döng, nehéz rögöt vet,
 rád az is úgy vetül, mint egy tárgy árnya
 élesedik közelebb fókuszálva.
 Kimondom mégis, bár nyelvem lehúzza,
 hogy legjobb nehezék a szavak súlya,
 s millió évig nehezül e törvény
 a nyelv örökké lengő serpenyőjén.*